

Sygn. akt II AKa 321/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Kot SSA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2012 r.

sprawy **K. K. i P. S.**

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k., art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego P. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 19 czerwca 2012 r. sygn. akt III K 51/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy wymiaru kar łącznych wymierzonych oskarżonym P. S. i K. K. w pkt III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku eliminuje art. „85 § 1 kk”;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych P. S. i K. K. od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. S. i K. K. zostali oskarżeni o to, że :

I. w dniu 28.01.2012 r. w L. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie H. P. w ten sposób, że przewracając w/w na ziemię doprowadzili ją do stanu bezbronności, powodując obrażenia w postaci złamania kości nosa i zwichnięcia stawu barkowego prawego ze złamaniem guzka kości ramiennej, po czym zabrali w celu przywłaszczenia torebkę z portfelem, dowodem osobistym, kartą bankomatową, telefonem komórkowym marki S. (...), powodując straty w kwocie 300 zł na szkodę H. P.’

tj. o czy z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k.

II. w dniu 8.02.2012 r. w L. przy ul. (...) w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie ekspedientki A. Ł. w ten sposób, że grożąc użyciem noża doprowadzili w/w do stanu bezbronności, a następnie zażądali wydania pieniędzy, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 730 zł, czym działali na szkodę A. Ł. i J. L.;

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

III. w dniu 15.02.2012 r. w L. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie ekspedientki E. D. w ten sposób, że grożąc użyciem noża doprowadzili w/w do stanu bezbronności, a następnie zażądali wydania pieniędzy, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 2160 zł, czym działali na szkodę E. D. i D. Z.;

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

IV. w dniu 23.02.2012 r. w L. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie ekspedientki M. P. w ten sposób, że grożąc użyciem noża doprowadzili w/w do stanu bezbronności, a następnie zażądali wydania pieniędzy i papierosów, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 110 zł oraz paczkę papierosów powodując straty w łącznej kwocie 121,20 zł, czym działali na szkodę M. P. i P. K.;

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt: III K 51/12 orzekł:

I. uznał oskarżonych P. S. i K. K. za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, z tym, że z opisu tego czynu wyeliminował słowa: „doprowadzili ją do stanu bezbronności”, a po słowach: „w ten sposób, że” wpisał słowa: „popychając i”, i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 2 lata pozbawienia wolności;

II. znał oskarżonych P. S. i K. K. za winnych popełnienia czynów opisanych w punkcie II, III i IV części wstępnej wyroku, eliminując z ich opisów stwierdzenia: „doprowadzili wymienioną do stanu bezbronności, a następnie” i przyjmując, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonych art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał ich na kary po 4 lata pozbawienia wolności;

III. łącznie, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne po 4 lata pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tych kar, na podstawie art. 63 § 1 k.k., okresy tymczasowego ich aresztowania w sprawie od dnia 23.02.2012 r. do dnia 19.06.2012 r.

Na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej H. P. nawiązkę - po 1.000 zł od każdego z nich; zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego P. S. oraz prokurator co do oskarżonych P. S. i K. K..

Obrońca oskarżonego P. S. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec tego oskarżonego w pkt II części dyspozytywnej wyroku w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności – na skutek nienależytego uwzględnienia właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia przed popełnieniem przestępstw oraz jego zachowania się po popełnieniu tych czynów, które to okoliczności przemawiają za uznaniem, że P. S. do chwili popełnienia zarzucanych mu czynów prowadził nienaganny tryb życia, zaś po popełnieniu tych przestępstw wyraził żal i skruchę, od początku przyznawał się do sprawstwa – co winno doprowadzić Sąd do przekonania, że zgodnie z dyrektywami wymiaru kary adekwatną wobec P. S. będzie kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Apelujący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu w pkt III części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie P. S. za czyny opisane w pkt II, III i IV części wstępnej wyroku kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie wymierzenie mu kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów prawa materialnego w art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. polegającą na powołaniu tych przepisów w podstawie orzeczenia o karze łącznej w skarżonym wyroku, w sytuacji kiedy Sąd orzekał o zbiegu ciągu przestępstw i innego przestępstwa co na podstawie art. 91 § 2 k.k. wyklucza stosowanie przepisu art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. które mogą stanowić podstawę dla orzekania tylko o zbiegu przestępstw.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej orzeczonych wobec oskarżonych P. S. i K. K. kar łącznych art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Racje ma prokurator, że przy łączeniu kar tego samego rodzaju, wymierzonych za ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, art. 85 k.k. nie stanowi podstawy prawnej dla powstałej w ten sposób kary łącznej. W tym zakresie wniosek apelacji prokuratora podlegał uwzględnieniu, natomiast nie podlegał uwzględnieniu wniosek o wyeliminowanie z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej także art. 86 § 1 k.k. Przepis ten określa bowiem granice możliwej do wymierzenia kary łącznej, aktualnej także przy łączeniu kar za zbiegające się ciągi przestępstw oraz inne przestępstwa. Należało zatem powołać go w podstawie prawnej kary łącznej, razem z art. 91 § 2 k.k.

Niezasadna jest apelacja obrońcy osk. P. S.. Podniesiony w niej zarzut rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności, wymierzonych temu oskarżonemu za pozostające w ciągu przestępstwa kwalifikowanego rabunku z art. 280 § 2 k.k. oraz kary łącznej, ma charakter dowolnej polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego i wyrażoną przez ten sąd oceną okoliczności decydujących o właściwej karze dla osk. P. S.. W szczególności należy zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy orzekając o karze dla osk. P. S. nie pomijał tych wszystkich okoliczności dla niego pozytywnych, które eksponuje się w apelacji (dobre opinie z miejsca zamieszkania, przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonych i okazana skrucha – str. 12 uzasadnienia wyroku). Zostały one przez Sąd Okręgowy znacząco uwzględnione, gdy zważy się, że kary wymierzone oskarżonemu oscylują w granicy dolnego progu ustawowego zagrożenia, a kara łączna została określona według zasady pełnej apsorpcji. Apelujący obrońca marginalizuje natomiast wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, przejawiającą się w nich coraz większą zuchwałość sprawców i już groźną determinację w dążeniu do osiągnięcia przestępczego celu oraz wysoki stopień ich winy. Apelacja zdaje się odbiegać od realiów sprawy oskarżonego i nie dostrzega elementów rzeczywiście groźnych w działalności przestępczej oskarżonego, które wymagają zdecydowanej i surowej reakcji karnej. To wszystko wyklucza możliwość uwzględnienia zarzutu wskazanego w apelacji osk. P. S. i wyrokowania zgodnego z wnioskiem tej apelacji. Apelujący obrońca tego oskarżonego zdaje się nie dostrzegać, że zawarta w apelacji propozycja co do kary za przypisany oskarżonemu ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k. (apelacja wnosi o wymierzenie kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności) wiąże się z potrzebą zastosowania instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia, natomiast w apelacji nie wskazuje się na takie okoliczności szczególne, które mogłyby uzasadniać jej zastosowanie.

Mając to wszystko na uwadze, zaskarżony wyrok Sadu Okręgowego w stosunku do osk. P. S. należało utrzymać w mocy.

Oskarżonych zwolniono od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, albowiem w części uzasadniają to zasady słuszności (osk. K. K.), a w części wynika to z niemożności spełnienia tego obowiązku przez oskarżonych.